

De veed jo, hvad de allernyeste Profeter præker. Vi bærer alle paa en Arv af mølædt Romantik, siger de, — og vistnok har da enten min Fader eller min Moder en Gang ejet en større Kapital deraf end de fleste.“

„Deres Moder —?“

„Ja — men lad os tale om noget andet, Frøken! De skulde dog ikke gaa og glemme, hvad det var, De vilde fortælle mig.“

De var kommen ind i en bred Kastanjealle, der dannede Havens Afslutning ud imod Markerne. En jublende Hærskare af metalglinsende Stære sværmede her omkring i Solskinnet mellem Trækronerne, og ude fra det fri kom en varm Em, der duftede af Jord og friske Spirer.

Mellem to Stammer stod en saakaldet „Naturbænk“; foran denne standsede Frøken Ragnhild, idet hun sagde:

„Skal vi ikke sætte os lidt? - . . Her skinner Solen saa rart.“

Hun slog med Kvasterne af sit Sjal noget vissent Løv bort fra Bænkens Træmmesæde og tog Plads i det ene Hjørne. Emanuel blev staaende foran hende, lænet til sin Paraply, og gjorde ikke Mine til at sætte sig.

Hun sad et Øjeblik foroverbøjet, med Hænderne samlede i Skødet, og betragtede tavs Spidsen af sine Sko. Saa sagde hun, uden at løfte Hovedet:

„De talte om Deres Moder Jeg kommer til at tænke paa er det noget, jeg har drømt, eller har De ikke en Gang fortalt mig, at De ikke var meget gammel, da Deres Moder døde?“

„Jeg?“ sagde han og skottede ned til hende med et mistænksomt Blik. „Aa, jeg var en 15—16 Aar Men hvorfor spørger De om det?“

„Aa, jeg veed ikke —“

„Har De nylig talt med nogen om min Moder?“

„Ja, Fader og jeg talte idag om Fader har vistnok truffet nogen, der i sin Tid har kendt Deres Moder.“